

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 107/05-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. septembra 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť T., s. r. o., so sídlom B., zastúpenej advokátkou JUDr. I. H., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-36 Cb 100/94 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-36 Cb 100/94 porušil právo T., s. r. o., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. T., s. r. o., priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. T., s. r. o., priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún), ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet jej právnej zástupkyne advokátky JUDr. I. H., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 15. júna 2005 č. k. I. ÚS 107/05-9 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť T., s. r. o., so sídlom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. I. H., B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-36 Cb 100/94.

1. 1. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala návrh na začatie konania na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 220 677,30 Sk „Krajskému súdu v Bratislave dňa 22. septembra 1993, t. j. pred viac ako 11 rokmi. Krajský súd v Bratislave vydal platobný rozkaz č. k. 4 Rob 10621/93 dňa 4. februára 1994. Voči tomuto platobnému rozkazu podal odporca v zákonom stanovenej lehote, t. j. dňa 25. februára 1994 odpor. Keďže súd vo veci nekonal, sťažovateľ zaslal žiadosť o zaslanie správy o konaní a to dňa 1. augusta 1994. Sťažovateľ odpoveď zo strany súdu neobdržal a opätovne sa obrátil na súd so žiadosťou o podanie správy dňa 8. februára 1995. Súd na dané skutočnosti reagoval až 16. júna 2003 a to dožiadanim či nedošlo k úhrade žalovanej sumy a či sťažovateľ trvá na podanej žalobe. Sťažovateľ obratom na dožiadanie odpovedal listom zo dňa 7. júla 2003. Súd sa poslednýkrát obrátil na sťažovateľa dňa 14. apríla 2004 so žiadosťou o upresnenie odporcu, nakoľko odo dňa podania návrhu k danému dňu bol odporca vymazaný

z obchodného registra a spoločnosť bola rozdelená na tri subjekty, z ktorých (...) jeden je už v konkurznom konaní.

Ako z uvedeného vyplýva, Krajský súd v Bratislave vo veci nekonal viac ako 11 rokov, čím porušil základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. (...)

Dňa 4. októbra 2004 podal sťažovateľ v zastúpení advokátky sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov predsedovi Krajského súdu v Bratislave, ktorý na sťažnosť odpovedal dňa 29. novembra 2004 tak, že konštatoval, že sťažnosť je dôvodná a vec bude z hľadiska bezprietahovosti ďalej sledovať. (...). Súd vo veci rozhodol rozsudkom pre zmeškanie, ktorý bol vyhlásený dňa 18. marca 2005. Ku dňu podania predmetnej sťažnosti, t. j. 25. mája 2005 nebolo účastníkom konania doručené písomné vyhotovenie rozsudku a to v rozpore s ustanovením § 158 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení zmien a doplnkov.

(...) Je nemožné spravodlivo žiadať, aby fyzická osoba alebo právnická osoba čakala na výsledok súdneho sporu viac ako jedenásť rokov a aby po takejto dobe bol stav konania taký, ako bol v čase podania návrhu, čo vyplýva zo zmien na strane odporcu a zrejme faktickou nemožnosťou plnenia v prípade vydania rozhodnutia. (...)

Od Ústavného súdu Slovenskej republiky požadujem primerané finančné zadosťučinenie v sume 600.000,- Sk. (...) Takto uplatnenú sumu primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňujem tým, že tu bola právna neistota súvisiaca s neštandardným a neúmerne dlho trvajúcim súdnym konaním pričom v dôsledku úplnej zmeny vlastníckych vzťahov účastníkov konania je už dnes znemožnený budúci možný výkon súdneho rozhodnutia (...).

1. 2. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa T., s. r. o., so sídlom B. (...), na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-36 Cb 100/94 porušené bolo.

2. Krajskému súdu v Bratislave prikazuje, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.

3. Spoločnosti T., s. r. o., so sídlom B. priznáva finančné zadosťučinenie 600.000,- Sk (...), ktoré je Krajský súd povinný vyplatiť sťažovateľovi do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.

4. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť trovy konania – právneho zastúpenia 5.302,- Sk (...), na účet advokátky JUDr. I. H. do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu“.

2. 1. Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedla, že:

„(...) Nahliadnutím do súdneho spisu sp. zn. Z-2-36 Cb 100/94 som zistila, že návrh na začatie konania došiel tunajšiemu súdu dňa 27. 09. 1993. Po tomto dni súd vo veci riadne a plynulo konal až do dňa 16. 09. 1994 kedy vyzval navrhovateľa („sťažovateľa“), aby sa vyjadril k odporu. Dňa 26. 09. 1994 došlo súdu vyjadrenie od navrhovateľa k odporu. Dňa 06. 12. 1994 došlo súdu oznámenie navrhovateľa, že odporca bol zrušený bez likvidácie s tým, že záväzky a práva zrušenej spoločnosti prešli podľa delimitačného protokolu na tri nové nástupnícke spoločnosti. Po tomto dni súd vo veci nekonal až do dňa 08. 10. 2001, kedy súd požiadal navrhovateľa, aby sa vyjadril, či trvá na žalobe, resp. či nedošlo medzičasom k mimosúdnej dohode. Tunajšiemu súdu sa však nepodarilo doručiť súdnu výzvu. Následne súd urobil dopyt na Ministerstvo vnútra SR ohľadne evidencie navrhovateľa v registri podnikateľských subjektov. Dňa 25. 4. 2003 Ministerstvo vnútra SR oznámilo súdu, že v odbore živnostenskom eviduje subjekt pod obchodným menom R. K. – Agentúra T. so sídlom B. Dňa 09. 07. 2003 došla odpoveď od navrhovateľa, že trvá na podanej žalobe. Dňa 14. 11. 2003 súd písomne požiadal obchodný register Okresného súdu Nitra o výpis ohľadom odporcu. Dňa 02. 01. 2004 došiel tunajšiemu súdu výpis. Bolo zistené, že odporca bol zrušený rozdelením na 3 ďalšie spoločnosti. Dňa 20. 01. 2004 súd vyzval novovzniknuté spoločnosti odporcu, aby sa vyjadrili k prevzatíu záväzkov voči navrhovateľovi. V priebehu mesiaca február 2004 sa vrátili predmetné zásielky z dôvodu neprevzatia adresátmi. Dňa 14. 04. 2004 súd vyzval navrhovateľa, aby upresnil odporcu.

Dňa 20. 05. 2004 došla súdu odpoveď s návrhom na zmenu účastníkov konania (tak na strane navrhovateľa ako aj na strane odporcu). Dňa 12. 10. 2004 súd vydal uznesenie o zmene účastníkov konania a vyzval navrhovateľa, na zaslanie dokladov (kópiu delimitačného protokolu odporcu). Dňa 18. 3. 2005 prebehlo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, v ktorom bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi peňažnú sumu 220.677,30 Sk, trovy konania vo výške 8.824,- Sk a trovy právneho zastúpenia vo výške 23.386,80 Sk, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozsudok bol navrhovateľovi doručený dňa 31. 5. 2005. Zásielky (obsahujúce písomné vypracovanie rozsudku) adresované odporcom sa súdu vrátili s tým, že adresáti zásielok nie sú známi.

Z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že konanie pred krajským súdom bolo poznačené zbytočnými prietahmi. Konečné rozhodnutie však ponechávam na zváženie Ústavnému súdu Slovenskej republiky.

Zároveň (...) Vám oznamujem, že Krajský súd netrvá na verejnom ústnom pojednávaní.“

2. 2. Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedníčky okresného súdu uviedla, že:

„(...) V dotknutej veci sa plne pridržame podanej sťažnosti zo dňa 20. mája 2005 a na tejto trváme. Z vyjadrenia Krajského súdu v Bratislave tiež vyplýva, že predmetná sťažnosť je odôvodnená. Podľa nášho názoru Krajský súd v Bratislave opäť pochybil, keď pri doručení Rozsudku nepostupoval v súlade s ustanovením § 49 ods. 1 O. s. p. a Rozsudok nedoručil do rúk právneho zástupcu. Z vyjadrenia Krajského súdu tiež vyplýva, že Rozsudok nebol doručený odporcovi (tak ako iné doručované dokumenty), nakoľko adresáti zásielok sú neznámi. Postupom súdu bola odňatá vymožitelnosť práva sťažovateľom.

Ďalej oznamuje Ústavnému súdu, že netrváme na verejnom ústnom pojednávaní a uplatňujeme trovy právneho zastúpenia vo výške 5.302,- Sk (...) podľa § 11 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z., t. j. dva úkony právnej pomoci, jeden vo výške 2.501,- Sk, dvakrát náhrada režijného paušálu po 150,- Sk. Trovy právneho zastúpenia žiadame uhradiť na číslo účtu (...).“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. Z-2-36 Cb 100/94:

Dňa 27. septembra 1993 podala sťažovateľka na krajskom súde návrh na vydanie platobného rozkazu na úhradu finančnej čiastky 220 677,30 Sk za neuhradené faktúry a úroky z omeškania za poskytnuté služby proti G., spol. s r. o., so sídlom v N. (ďalej aj „odporkyňa“). Veci bola pridelená sp. zn. 4 Rob 10621/93.

Dňa 11. októbra 1993 súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku v sume 8 824 Sk v lehote 15 dní od doručenia výzvy.

Dňa 12. decembra 1993 súd urgoval sťažovateľku, aby zaplatila súdny poplatok.

Dňa 20. decembra 1993 sťažovateľka zaslala súdu výpis z účtu, ktorým dokumentovala zaplatenie súdneho poplatku 21. októbra 1993.

Dňa 4. februára 1994 krajský súd vydal platobný rozkaz č. k. 4 Rob 10621/93-18.

Dňa 25. februára 1994 odporkyňa doručila súdu odpor proti platobnému rozkazu.

Dňa 28. februára 1994 bola vec prevedená do registra „Cb“.

Dňa 3. augusta 1994 sťažovateľka požiadala súd o podanie správy, v akom štádiu sa vec nachádza.

Dňa 4. augusta 1994 súd oznámil sťažovateľke, že v predmetnom spore vzhľadom na odpor podaný odporkyňou bude vytýčené pojednávanie. Súčasne vyzval sťažovateľku, aby sa vyjadrila k podanému odporu.

Dňa 5. septembra 1994 sťažovateľka oznámila súdu, že k podanému odporu sa vyjadriť nemôže, pretože jej odpor nebol doručený.

Dňa 16. septembra 1994 súd zaslal sťažovateľke kópiu odporu s tým, aby sa k nemu vyjadрила.

Dňa 26. septembra 1994 sťažovateľka doručila súdu svoje vyjadrenie k odporu.

Dňa 6. decembra 1994 sťažovateľka oznámila súdu, že G., spol. s r. o., so sídlom v N., bola 24. októbra 1994 zrušená bez likvidácie. Súčasne oznámila súdu, že „*Záväzky a práva zrušenej firmy prešli podľa delimitačného protokolu na tri nové nástupnícke subjekty*“, a to na spoločnosti V., s. r. o., N., G., s. r. o., N. a R., s. r. o., N.

Dňa 10. februára 1995 sťažovateľka požiadala súd o podanie správy o stave konania.

Dňa 18. apríla 1995 sťažovateľka urgovala podanie správy o stave konania.

Dňa 8. októbra 2001 krajský súd vyzval sťažovateľku, aby oznámila, či trvá na návrhu.

Dňa 1. apríla 2003 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby zistila prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie verejnej správy (ďalej len „ministerstvo vnútra“), či agentúra T. je evidovaná v registri podnikateľov.

Dňa 25. apríla 2003 ministerstvo vnútra zaslalo odpoveď na dožiadanie súdu.

Dňa 16. júna 2003 súd vyzval sťažovateľku, aby oznámila, či trvá na návrhu.

Dňa 9. júla 2003 sťažovateľka oznámila súdu, že trvá na návrhu.

Dňa 14. novembra 2003 súd požiadal Okresný súd Nitra o zaslanie výpisu z obchodného registra ohľadne odporkyne.

Dňa 2. januára 2004 Okresný súd Nitra zaslal uznesenie z 24. októbra 1994 o výmaze subjektu G., spol. s r. o., spolu s výpismi ohľadom nástupníckych obchodných spoločností.

Dňa 20. januára 2004 krajský súd požiadal spoločnosti V., s. r. o., N., G., s. r. o., N., a R., s. r. o., N., aby oznámili, či „*po zaniknutom odporcovi prevzala záväzok pochádzajúci z faktúry č. 011 z 10. 2. 1993 na sumu 180.900,- Sk, faktúry č. 210 zo 14. 4. 1993 na sumu 21.168,- Sk a penalizačnej faktúry č. 18/93 na sumu 180.609,30 Sk*“.

Dňa 14. apríla 2004 súd vyzval sťažovateľku, aby v lehote 30 dní oznámila, ktorá spoločnosť prevzala záväzky po zaniknutej odporkyni, a v zmysle toho upresnila svoj návrh.

Dňa 20. mája 2004 sťažovateľka doručila súdu „*návrh na zmenu účastníkov*“ s tým, že na strane navrhovateľa bude naďalej vystupovať T., s. r. o., so sídlom v B., a na strane odporcu V., s. r. o., so sídlom v N., a R., s. r. o., so sídlom v N.

Dňa 12. októbra 2004 súd vyzval sťažovateľku, aby v lehote 20 dní predložila súdu kópiu delimitačného protokolu G., spol. s r. o.

Dňa 12. októbra 2004 krajský súd uznesením pripustil zmenu účastníkov konania.

Dňa 8. novembra 2004 právna zástupkyňa sťažovateľky doručila súdu „*sťažnosť na prieťahy v konaní – doplnenie plnomocenstva*“. Súčasne predložila súdu úradný záznam spísaný na Okresnom súde Nitra, ktorým dokumentovala, že tento súd odmietol vydať delimitačný protokol G., spol. s r. o.

Dňa 24. novembra 2004 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn, aby bolo doručené uznesenie z 12. októbra 2004 konateľovi sťažovateľky.

Dňa 13. decembra 2004 sudkyňa dala úpravou kancelárii súdu pokyn, aby dala spis „*na lehotu do 31. 12. 2004*“, do správoplatenia uvedeného uznesenia.

Dňa 9. februára 2005 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 18. marec 2005.

Dňa 18. marca 2005 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom tak, že návrhu sťažovateľky vyhovel.

Dňa 31. mája 2005 bol rozsudok doručený sťažovateľke. Spoločnostiam V., s. r. o., a R., s. r. o., sa nepodarilo doručiť tento rozsudok.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-36 Cb 100/94 dochádza k porušovaniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka tohto občianskoprávneho konania, ktoré trvá dosiaľ takmer dvanásť rokov, podľa názoru ústavného súdu nebola závislá od zložitosti veci. Napokon ani predsedníčka krajského súdu vo svojom vyjadrení nenamietala zložitosť napadnutej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom, teda doterajšia dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním sťažovateľky.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že krajský súd bol v predmetnej veci krátkodobo, ale aj dlhodobo bez akýchkoľvek zákonných alebo iných ospravedlniteľných dôvodov nečinný, konkrétne od 28. februára 1994 do 16. septembra 1994 (viac ako šesť mesiacov) a od 26. septembra 1994 do 14. novembra 2003 (viac ako deväť rokov). Krajský súd teda počas viac ako deväť a pol rokov vo veci nevykonal prakticky žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. Krajský súd pritom ani nepoukázal na žiadne okolnosti, ktorými by sa doterajšia dĺžka napadnutého konania mohla ospravedlniť, a ani ústavný súd nezistil v danej veci žiadnu takú skutočnosť, na ktorú by bolo možné z tohto hľadiska v súlade s jeho doterajšou judikatúrou prihliadnuť (napr. II. ÚS 48/96, I. ÚS 28/01, I. ÚS 159/02).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Pretože vo veci sťažovateľky bol 18. marca 2005 na krajskom súde vyhlásený rozsudok, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 600 000 Sk, ktoré odôvodnila aj tým, že „tu bola právna neistota súvisiaca s neštandardným a neúmerne dlho trvajúcim súdnym konaním pričom v dôsledku úplnej zmeny vlastníckych vzťahov účastníkov konania je už dnes znemožnený budúci možný výkon súdneho rozhodnutia“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím najmä na dlhodobú bezdôvodnú nečinnosť krajského súdu považuje za primerané vo výške 100 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 5 302 Sk z dôvodu trov jej právneho zastúpenia.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti z 25. mája 2005 a písomné stanovisko k vyjadreniu krajského súdu zo 16. augusta 2005). Za tri úkony vykonané v roku 2005 patrí odmena v sume trikrát po 2 501 Sk a trikrát 150 Sk z titulu režijného paušálu ku každému úkonu, preto trovy právneho zastúpenia pre sťažovateľku predstavujú sumu 7 953 Sk v zmysle § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka si prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uplatnila náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby a tieto trov vyčíslila sumou 5 302 Sk, ústavný súd - keďže to nie je v rozpore s platnými súvisiacimi predpismi - jej priznal náhradu trov právneho zastúpenia v požadovanej výške, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2005